

2012-07-05

Libyen

Ett år efter revolutionen

Innehåll

1. English summary.....	4
2. Bakgrund	7
3. Revolutionsbrigaderna	10
4. Klanerna	13
5. Islamisterna-Salafister.....	15
6. Ungdomsrörelsen	16
 Källförteckning.....	 17

Om rapporten

Denna rapport är skriven i enlighet med EU:s allmänna riktlinjer för framtagande av landinformation (2008). Den är sammanställd utifrån noggrant utvalda och allmänt tillgängliga informationskällor. Alla använda källor refereras. All information som presenteras, med undantag av obestridda/uppenbara fakta, har dubbelkontrollerats om inget annat anges.

Informationen har noggrant granskats, utvärderats och bearbetats under en begränsad tid. Sammanställningen gör inte anspråk på att vara uttömmande och bör inte tillmätas exklusivt bevisvärde i samband med avgörandet av ett enskilt ärende.

Om en specifik händelse, person eller organisation inte nämns i rapporten innebär inte detta att händelsen inte har ägt rum, eller att personen eller organisationen inte existerar. Informationen i rapporten återspeglar inte nödvändigtvis Migrationsverkets officiella ståndpunkt i en viss fråga och det finns ingen avsikt att genom rapporten göra politiska ställningstaganden.

1. English Summary

Four decades of Gaddafi's repressive regime was disrupted in February 2011 when anti-government protests that began in Benghazi triggered by the uprising in Tunisia and Egypt spread through the eastern part of the country. The excessive violence used by the government against the protesters prompted more civilians from all social strata as well as army officers to join in the resistance. Similar attempts made in the western part of the country, Gaddafi's main strong hold, were subsequently crushed, with exception for a small number of enclaves in Misrata and the Nafusa-mountains. In response to the relentless repression from the government rebel forces emerged after seizing arms from abandoned government military depots. The international community response to Gaddafi's crackdown was swift and by March 2011 an interim government, the *National Transitional Council (NTC)* was recognized and took control of the country in August when Tripoli fell to the hands of the rebel forces.

The revolution has rendered 15,000 lives, 8,000 persons are reported missing and 6,000 are currently held in makeshift detention centers held by rebel forces all over the country. The NTC and its government now face daunting challenges that will bring order and stability as the country enters the difficult phase of creating a new political system. This system will be shaped by elections for the National Congress that will take place in July 2012 followed by a referendum that is to transcribe a new constitution. Parliament elections are thereafter scheduled to take place the following year.

Gaddafi decentralized state power through informal networks surrounding his extended family and tribal alliances. Law enforcement such as the army and police was purposely kept weak to minimize the possibility of a coup d'état. This was replaced by a pretentious and powerful security apparatus, recruited primarily from Gaddafi's own tribe, Gaddafah, as well as tribes located in the western and central parts of the country.

The image of the revolution is complex with many stakeholders, each claiming ownership to the revolution. The more protesters were killed by Gaddafi security forces the faster political, military and tribal leaders as well as youth joined in the revolt to protect their families and cities. The dynamics that prevailed from their intervention during the revolution and its aftermath contributed to the emergence of local power centers that are now competing for the country's political future on the regional and national levels.

According to analysts there are four competing actors that are likely to dominate the political arena and Libya's transition toward democracy and stability. These actors are; the Revolutionary Brigades, Tribes, Islamists-salafists and the Youth Movement.

The ongoing power struggle between the Transitional Council and the hundreds of revolutionary brigades that control the country is probably the biggest challenge facing the NTC today. The Transitional Council's inability to integrate the militia under a centralized force is a threat to the country's transition towards a secure and democratic state. The brigades have become entrenched within the Libyan society acting independently without control from the government. In the absence of national institutions revolutionary brigades are now running everything from hospitals to detention centers. The revolutionary brigades are well organized but are unequally divided throughout the country. Power struggle and fragmented chain of command have led to armed clashes amongst them which pose a challenge for the government in their efforts to contain the overall security situation as well as managing the risks associated with the proliferation of weapons. Between 125,000 to 200,000 Libyans are believed to be armed.

The brigades played a major role in the fight to oust Gaddafi, and do not want to disband until they are sure they will be given a stake in the new Libya that matches their contribution to the revolution. Attempts made by the NTC to integrate 75,000 revolutionary fighters amongst the defense, police and civilian sectors are proving to be cumbersome. This is mainly attributed to the rebel forces lack of confidence in the government's ability to secure stability in the country as well as the lack of a functional judicial system that can uphold law and order in an orderly manner.

The revolutionary forces stand accused of committing human rights violations during the armed conflict. Militias are reported to have carried out arbitrary arrests of suspected Gaddafi loyalists as well as African migrants suspected of supporting the former regime. The United Nations and international non-governmental organizations have raised concerns about alleged acts of torture, ill-treatment, sexual abuse as well as summary executions carried out in the detentions controlled by the revolutionary brigades. Victims include members of the Tawergha community and the Mashashya-tribe that were reportedly targeted and as a result make up part of Libya's 65,000 - 80,000 internally displaced persons.

There are 140 tribes in Libya. Tribal influences are extremely important, particularly since the 1970s, where tribal affiliation was instrumental in endorsing Gaddafi's political power by ensuring local and regional power for tribal leaders. Tribal functions were formalized in the mid-1990s through "*Popular Social Committees*" that further empowered leaders' role in promoting socio-economical dynamics on the local level. Tribal alliances continue to play a significant role in post-Gaddafi Libya. Due to their experience as producers of order and conflict mediators tribal leaders now play a dominant role in the local transitional councils that merged after the revolution. They were also instrumental in transforming revolutionary brigades into disciplined tribal militias. Their leadership skills and local knowledge has also won them prominent positions within the NTC, such as the defense and judicial sectors. Local and tribal interests are therefore

likely to feature strongly in upcoming electoral campaigns and even in post-election politics.

Even the various Islamist currents are likely to emerge as legitimate national forces. They include the Muslim Brotherhood (MB), former members of the defunct *Libyan Islamic Fighting Group* (LIFG) as well as the salafists. The MB has gained significant influences in the NTC. MB is likely to find support amongst younger members of society as tribal structures lack prospects to integrate this particular group. Salafist movements on the other hand operate within the framework of tribal structures and are therefore likely to contribute to a conservative-tribal current. The LIFG consists of former Al-Qaeda veterans who were forced into exile and eventually ended up in Afghanistan and Pakistan. Members returned from exile and participated in the revolution. The LIFG claims to have renounced links to al-Qaeda, but it remains unclear whether this is true or not.

The youth consider themselves the forerunners of the revolution. The first days of the protests were instigated by young men acting spontaneously. Their level of education and access to the social media was significantly below their brothers in neighboring Egypt and Tunisia. The youth movement is embodied in the 17th February movement and claims to have around a hundred civil society organizations. The movement has a strong sense of ownership of the revolution and is critical to the NTC, claiming that the NTC is corrupt and infiltrated by former Gaddafi officials. The movement has taken a largely populist stance in bringing the voice of the people into government as well as speaking out against corruption.

Analysts perceive the movement as a key political constituency that may eventually form a distinct party able to challenge any post-Gaddafi government. The youth movement continues to attract young, urban, middle-class citizens with a high level of education and who can contribute to legitimizing the movement's stakes in Libya's political future. However, one should not underestimate the powerful influences of the Islamist currents as well as tribal dominance both of which can marginalize the movement's political aspiration to uphold the democratic objectives set by the revolution.

2. Bakgrund

Muammar Gaddafis fyra decennier långa valde skakades i februari 2011 av en protestvåg som hade spridit sig till Libyen från andra delar av arabvärlden. Protesterna växte till våldsamma sammandrabbningar mellan oppositionen och regimen:s säkerhetsstyrkor. Oppositionen slogs snabbt ner i västra Libyen, där regimen var starkast, med undantag för några orter bl.a. Misrata och Nafusabergen där regimen:s fiender höll motstånd. Östra Libyen erövrades däremot nästan omedelbart av rebellerna. Flera arméförband hoppade av till motståndet och civila demonstranter beväpnade sig genom att plundra arméns vapenförråd. I mars samma år bildades nationella övergångsrådet (NTC) och omvärlden kom till rebellernas hjälp med flyganfall mot Gaddafis ställningar. I augusti intogs Tripoli av rebellerna och nationella övergångsrådet tog över styret av landet.¹

Även om vardagslivet till stor del har normaliserats sedan striderna upphörde är återbyggnadsarbetet kantat med stora utmaningar. Upproret skördade 15 000 liv både från civilt och militärt håll². Ungefär 8 000 rapporteras saknade och 6 000 hålls internerade i provisoriska fångläger som drivs av fristående revolutionsbrigader runt om i landet.³

Problemen med att stabilisera landet har emellertid varit stora, och delar av landet är fortfarande utanför den nya regeringens kontroll. Den nya regeringen står inför den överväldigande uppgiften att säkerställa lag och ordning samt upprätthålla en politisk process med mål att upprätta en demokratisk rättsstat. Libyen saknade en konstitution under Gaddafi och det finns inga nationella institutioner som kan upprätthålla en fungerande statsmakt. I juli 2012 ska libyska folket rösta fram en nationell kongress med 200 medlemmar. Därefter ska en folkomröstning om den nya författningen hållas. Ett år senare är det dags för parlamentsval.⁴

Landet saknar sedan tidigare en central statsmakt. Gaddafi centraliserade makten kring sin person och en inre krets av släktingar samt en stark säkerhetsstyrka som han rekryterade främst från klanerna i västra och centrala Libyen. Ordningsmakten kom således att präglas av en svag militär- och polisstyrka. Gaddafi hade också försäkrat sig om ett visst folkligt stöd genom att sprida inkomsterna från landets oljeindustri över landet.

---

¹ Utrikes politiska institutet, *Landguiden*, 2012-04-26,
<http://www.landguiden.se/Lander/Afrika/Libyen/Aktuell-Politik>

² Reuters, *Up to 15,000 killed in Libya war, U.N. rights expert*, 2011-06-09
<http://www.reuters.com/article/2011/06/09/us-libya-un-deaths-idUSTRE7584UY20110609>

³ BBC News, *Thousands of peoples still missing in Libya*; 2012-03-19,
<http://www.bbc.co.uk/news/world-africa-17437881>

United Nations Security Council, *Report of the Secretary-General on the United Nations Support Mission in Libya (UNSMIL)*, 2012-03-01,
http://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Full_Report_3643.pdf

⁴ Utrikes politiska institutet, *Landguiden*, 2012-04-26,
<http://www.landguiden.se/Lander/Afrika/Libyen/Aktuell-Politik>

Arbetet med att upprätta en central ordningsmakt som ska sätta igång en avväpningsprocess och som ska ersätta hundratals revolutionsbrigader med en central polis- och militärstyrka är ett av regeringens främsta mål och tillika utmaning. Även om revolutionsbrigaderna formellt säger sig lyda regeringen fortsätter de agera i praktiken helt självständigt, och försvarar ofta sin hemorts intresse snarare än centralregeringen. Milisgrupperna saknar samordning och arbetar oftast utifrån en egen agenda med syfte att trygga sin ställning i det nya libyska samhället. Revolutionsbrigaderna är tveksamma till övergångsrådets förmåga att vidmakthålla ordningen i landet och är av den anledningen ovilliga att lämna ifrån sig makten till det nuvarande armé- och polisväsendet.⁵

Revolutionsbrigadernas agerande under och efter revolutionen bär också vittne om allvarliga överträdelser mot mänskliga rättigheter i form av godtyckliga gripanden, utomrättsliga avrättningar, övergrepp, misshandel och tortyr mot personer misstänka för att ha stött Gaddafiregimen. Hela samhällen har fördrivits från sina hem. Hämndattacker har genomförts mot byar särskild i Tawaragharegionen som ansågs som lojala mot Gaddafi. Medlemmar från landets Tawaraghaklaner i landets södra region samt afrikanska migranter och flyktingar är särskild utsatta.⁶

Under sina år vid makten styrde Gaddafi landet med järnhand, alla former av politisk opposition kvästes. De som vågade opponera sig riskerade trakasserier, godtyckliga fängslanden, tortyr och utomrättsliga avrättningar i Libyen och även i exil. Många "försvann". Libyen saknade ett oberoende civilsamhälle, fri press och politiska partier. Offentliga institutioner och rättssystemet har varit ineffektiva, förvandlade av den forna regimen till förtryckarverktyg. Korruptionen är enormt utbredd och landets rika oljetillgångar har bara tillfallit en bråkdel. Att skapa ett självständigt rättsväsende grundad på respekt för de mänskliga rättigheter och fri från straffrihet är nog en av de svåraste utmaningar som väntar det nya Libyen. Och vägen dit tycks vara motsägelsefull och komplicerad. För ett år sedan inrättade NTC en konstitutionell klausul med syfte att främja mänskliga rättigheter, pressfrihet och politisk mångfald. Regeringen åtog sig sålunda ansvaret att utreda kränkningar som begåtts av alla sidor i konflikten, bland dem den påstått utomrättsliga avrättningen av Gaddafi och delar av hans familj, och att ställa de ansvariga inför rätta. Inga åtgärder har hittills vidtagits för att utreda eller att förhindra de övergrepp som har begåtts av milisen. Istället har regeringen ratificerat en ny lag (lag 38) som tillräknar

---

⁵ International Crises Group, *Holding Libya Together; Security Challenges after Qadhafi*, 2011-12-14, <http://www.crisisgroup.org/en/regions/middle-east-north-africa/north-africa/libya/115-holding-libya-together-security-challenges-after-qadhafi.aspx>
Humanitarian News and Analysis (IRIN), *Libya: What the analysts are saying*, 2012-02-29, <http://www.irinnews.org/Report/94981/LIBYA-What-the-analysts-are-saying>

⁶ Amnesty International, *Militia Threaten Hope for New Libya*, 2012, <http://www.amnesty.org/en/library/asset/MDE19/002/2012/en/dd7c1d69-e368-44de-8ee8-cc9365bd5eb3/mde190022012en.pdf>

immunitet för brott begångna om under revolutionen om de begicks till fördel för revolution⁷.

Regeringen har också avböjt international övervakning från både MR-organisationer som internationella brottsdomstolen (ICC)⁸. ICC har i enlighet med FN resolution 1970 fått mandat om att utreda och väcka åtal i brott begångna sedan upproret startade den 15 februari 2011.⁹ Domstolen har sedan april månad i år haft överläggningar med regeringen för att hitta en lösning för överförandet av Saif al-Islam, son till den störtade diktatorn Gaddafi till Hague där han ska åtalas för brott mänskligheten. ICC utfärdade en arresteringsorder i mot honom samt mot landets forna underrättelsechef Abdullah al-Senussi i juni 2011. Saif al-Islam greps i november 2011 av Zintanmilisen som vägrat överlämna honom till myndigheterna i Tripoli. Den forna underrättelsechefen al-Senussi greps i Mauretania i mars i år. Förhandlingar pågår mellan länderna att få honom överfört till Libyen för rättegång. Saif al-Islam som vägrat libyska domstolen erbjudan om rättshjälp saknar fortfarande juridiskt ombud. NTC vägrar överlämna Saif al-Islam och vidhåller att han ska ställas inför en libysk domstol¹⁰. Förhandlingarna strandade i början på juni i år efter det att en ICC-advokat anklagats för spioneri. Enligt uppgifter försökte advokaten överlämna hemliga dokument till Saif Al-Islam under ett besök till Zintan där den forne diktatorns son hålls internerad i väntan på rättegång. Advokaten och tre andra ICC-representanter som ingick i delegationen hålls fortfarande kvar av Zintanmilisen. Händelsen väckte stort internationellt tumult. Delegationsmedlemmarna frigavs efter medling i början av juli.¹¹

Kort efter delegationens gripande attackerades brittiska ambassadörens konvoj i Benghazi. Händelsen inträffade några dagar efter det att en sprängladdning detonerat utanför den amerikanska besiktningen i Benghazi. I april blev FN:s sändebud, Ian Martin, utsatt för beskjutningen när han färdades i konvoj genom staden. I maj månad utsattes Röda Korsets kontor i Benghazi för en granatattack. Ingen har gripits för dåden men enligt bedömare kan dåden ha utförts av militanta islamister som motsätter en

---

⁷ Human Rights Watch, *Libya: Lagging Effort to Build Justice System*, 2012-01-22, <http://www.hrw.org/news/2012/01/22/libya-lagging-effort-build-justice-system>

⁸ ibid

⁹ Jurist, *Testing the ICC: The Politics of Complementarity*, 2012-06-12, <http://jurist.org/hotline/2012/06/eric-leonard-libya-ICC.php>

¹⁰ Asharq AlAwasat, *Libya Gaddafi son to tried inside country*, 2012-04-10, <http://www.asharq-e.com/news.asp?section=1&id=29191>
Al-arabiya, *Saif al-Islam to face justice eventually: Acampo*, 2012-04-18, <http://english.alarabiya.net/articles/2012/04/18/208665.html>
Magharebia, *ICC, Libya jostle over Seif al-Islam*, 2012-04-19, http://www.magharebia.com/cocoon/awi/xhtml1/en_GB/features/awi/features/2012/04/19/feature-03

¹¹ BBC News, *ICC delegation visits colleagues held in Zintan, Libya*, 2012-06-12,
Alarabiya News, *Libya releases Qaddafi defense ICC officials after apology*, 2012-07-02, <http://www.bbc.co.uk/news/world-africa-18419756>
kerstin.hardgren@dom.se

västlig närvaro i landet. Östra Libyen har länge varit fäste för islamistgrupper som försökte störta Gaddafi regimen under 1990-talet.¹²

Bilden av revolutionen är komplex och framtiden är svårbedömd. Det som var avgörande för revolten var dels regimen våldsamma respons mot protesterna och dels övergångsrådet uppkomst och uppbackning från världssamfundet på ett tidigt stadium. Regimens överdrivna våld gav upphov till att allt fler aktörer anslöt sig till revolten. Och det är just dessa aktörer som idag anser sig vara de rättmätiga ägarna till revolutionen och tillika landets legitima makthavare. Deras växande inflytande och engagemang både under och efter revolutionen har idag bidragit till att skapa lokala maktcenter som i sin tur har öppnat för en maktkamp mellan rivaliserande aktörer på lokal, klan samt nationell nivå. Enligt bedömarna finns det i huvudsak fyra rivaliserande aktörer som anses spela en framstående roll i Libyens politiska framtid; revolutionsbrigaderna, klanerna, islamisterna och ungdomsrörelserna. Deras medverkan och samverkan på den politiska arenan kommer att avgöra landets vägval mot stabilitet och demokrati.¹³ Vissa bedömare går ännu längre i sin analys och talar om vikten att konsolidera krafter från den forna regimen i den politiska processen, särskild medlemmarna inom Warfalla-, Bani- Walid- och Gaddafiklanerna. Att utesluta dem kan leda till ett långvarigt motstånd med allvarliga konsekvenser för den politiska stabiliteten i landet som följd. Men detta är lättare sagt än gjort. Att sammanföra dessa krafter är också en utmaning eftersom många Gaddafianhängare har fördrivits från sina hem och lever till stor del som internflyktingar i olika delar i landet.¹⁴

3. Revolutionsbrigaderna

Exakt antal etablerade revolutionsbrigader är okänt. Bedömare uppskattar antalet till mellan 100-300 aktiva brigader. Enligt källor finns uppskattningsvis mellan 125 000 – 200 000 beväpnade libyer i landet. Milisen är verksam över hela landet och fortsätter att operera okontrollerat och på eget initiativ. I avsaknad av fungerande nationella institutioner kontrollerar de allt från sjukhus till interneringscenter.¹⁵ Den beryktade Zintanbrigaden hade fram till april månad i år kontroll över flygplatsen när centralregeringen tog över verksamheten¹⁶.

¹² Reuters, *British envoy's convoy ambushed in Libya, two wounded*, 2012-06-11, <http://uk.reuters.com/article/2012/06/11/uk-libya-attack-britain-idUKBRE85A0TW20120611?feedType=RSS&feedName=topNews>

¹³ United States Institute of Peace, Special Report, *Stakeholders of Libya's 17 February Revolution*, January 2012, <http://www.usip.org/files/resources/SR%20300.pdf>

¹⁴ Middle East Policy Council, *Families, Tribes and Cities in the Libyan Revolution*, Wolfram Lacher; <http://www.mepc.org/journal/middle-east-policy-archives/families-tribes-and-cities-libyan-revolution>

¹⁵ International Crises Group, *Holding Libya Together; Security Challenges after Qadhafi*, 2011-12-14, <http://www.crisisgroup.org/en/regions/middle-east-north-africa/north-africa/libya/115-holding-libya-together-security-challenges-after-qadhafi.aspx>

¹⁶ Libya Herald, *Tripoli International Airport handed over*, 2012-04-20, <http://www.libyaherald.com/tripoli-international-airport-handed-over/>

Huvudstaden Tripoli, hem för en tredjedel av Libyens befolkning, kontrolleras fortfarande av de milisgrupper som erövrade den. En allians av främst islamistiska milisgrupper som kallar sig Tripolis militära råd kontrollerar stora delar av huvudstaden, medan rebeller från staden Misrata styr delar av Östra Tripoli.¹⁷ I oktober 2011 bildades en ny koalition under namnet Tripolis revolutionsråd, med udden riktad mot islamisterna.¹⁸

I en rapport från FN:s generalsekreterare i slutet av november 2011 konstaterades att det fanns uppskattningsvis cirka 6 000 fångar fördelade på ungefär 60 provisoriska interneringsläger¹⁹. Interner är misstänkta Gaddafianhängare samt utpekade utländska legosoldater som misstänkts ha stridit på Gaddafis sida under upproret och som hålls kvar utan rättsprocess. Amnesty International som besökt interneringsläger i Tripoli, Sirte, Misrata; Zawiyah och Ghayran i början av 2012 rapporterar om övergrepp, tortyr och utomrättsliga avrättningar som begåtts av milisen i samband med internering och förhör av fångarna. Organisationen har riktat hård kritik mot NTC:s bristande förmåga att ta kontroll över läget eller ställa de ansvarig inför rätta. Organisationen läkare utan gränser (MSF) återkallade sin personal i Misrata i januari i år efter att det blivit känt att tortyrskadade interner som behandlats av organisationen överförts till milisen för fortsatt förhör.²⁰

Enligt justitieministeriet har man sedan början på året lyckats överföra 23 interneringsläger, om cirka 2 400 interner, under myndigheternas kontroll. Men överföringen går långsamt eftersom polis och rättsväsende fungerar bristfälligt. Myndigheterna saknar dessutom resurser för att ta över fler anläggningar.

Rebellerna uppger att de genom sina insatser under upproret har en rättmätig plats i den nya maktstrukturen. Enligt International Crisis Group (ICG) har många rebellgrupper hunnit rota sig i den nya ordningen och etablerat en organisation som allt mer efterliknar en reguljär armé. De är välorganiserade och arbetar utifrån en egen agenda med mål att säkerställa en territorial och strategisk maktposition i det nya Libyen.

Övergångsrådets försök att integrera brigaderna under en central ordningsmakt har inte varit framgångsrikt. I december månad framställde NTC en plan om att integrera 75 000 miliser inom polis- och

¹⁷ Dagens Nyheter, *Tripoli får ännu en milis*, 2011-10-02,

<http://www.dn.se/nyheter/varlden/tripoli-far-annu-en-milis>

Huff Post, *Abdel Hakim Belhaj, Libya Rebel Commander, Plays Down Islamist Past*, 2011-09-02, http://www.huffingtonpost.com/2011/09/02/abdel-hakim-belhaj_n_946518.html

¹⁸ Magharebia, *Libya Rebels, NTC Vie for security control*, 2012-03-26,

http://www.magharebia.com/cocoon/awi/xhtml1/en_GB/features/awi/features/2012/03/26/feature-01

¹⁹ United Nations Security Council, *Report of the Secretary-General on the United Nations Support Mission in Libya (UNSMIL)*, 2012-03-01,

http://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Full_Report_3643.pdf

²⁰ Amnesty International, *Militia Threaten Hope for New Libya*, 2012,

<http://www.amnesty.org/en/library/asset/MDE19/002/2012/en/dd7c1d69-e368-44de-8ee8-cc9365bd5eb3/mde190022012en.pdf>

militärväsendet samt den civila sektorn. Jordanien och Turkiet har erbjudit sig att utbilda över 10 000 miliser. I januari månad i år upprättade polismyndigheterna rekryteringskontor runt om landet för att uppmana miliser att söka sig till poliskåren. Arbetet går långsamt och intresset från milisens sida har oftast bemötts med skepticism och motvilja. Det stora antalet ansökningar som lämnats in rapporteras komma utanför milisgrupperna eller från rekryter tillhörande mindre milisgrupper som inte längre kan betala ut löner.²¹

Även om de flesta väpnade grupperna sade sig acceptera övergångsrådets styre, verkade de snarare vara lojala mot en enskild ledare, sin hemregion eller en lokal klan. Milisens ovilja att underställa sig en central ordningsmakt är politiskt laddad och bottnar i en osäkerhet inför övergångsrådets förmåga att ta ansvar för ordningen i landet. Revolutionsbrigaderna har etablerade klanband och lokalkännedom, varför befolkningen oftast väljer att vända sig till dem i första hand snarare än till myndigheterna.

Fördelningen över landet ser olika ut. I östra Libyen, upprorets epicenter, kretsade styrkorna kring en erfaren kader av avhoppade militärer som redan vid upprorets början etablerade en fristad i regionen. I väst var situationen annorlunda; regionen hade starka band till den forna regimen och de milisgrupper som tog till vapen mot Gaddafistyrkorna saknade den militärkapacitet som fanns i öst. Rebellstyrkorna bestod oftast av civila och anonyma ledare från samhällets olika skick med begränsad militärutbildning. Rekryteringen blev således geografiskt avgränsad till specifika bostadsområden eller städer, som t.ex. i Misrata och Zintan.²²

Även om behovet av en central ordningsmakt blir allt mer angeläget ser analytikerna risker med en förhastad avväpningsprocess eftersom det skulle skapa ett säkerhetsvakuum som i sin tur kan ge upphov till nya konflikter.²³

Strider mellan grupperna har lett till många dödsoffer sedan upprorets slut. Hittills i år har över hundra personer dödats i en rad sammandrabbningar mellan milisgrupper men också i konfrontation med civila. I juni månad bröt strider ut mellan rivaliserande milisgrupper hemmahörande i städerna Zintan, Mizdah och Shegayga belägna i bergsområdet i västra Libyen. Ett

---

²¹ United Nations Security Council, *Report of the Secretary-General on the United Nations Support Mission in Libya (UNSMIL)*, 2012-03-01,

http://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Full_Report_3643.pdf

Reuters, *Slow start for Libya drive to disband militias*, 2012-01-16,

<http://af.reuters.com/article/topNews/idAFJOE80F01A20120116?pageNumber=3&virtualBrandChannel=0>

²² International Crises Group, *Holding Libya Together; Security Challenges after Qadhafi*, 2011-12-14, <http://www.crisisgroup.org/en/regions/middle-east-north-africa/north-africa/libya/115-holding-libya-together-security-challenges-after-qadhafi.aspx>

²³ *ibid*

totalt personer dödades. Regeringen upprättade en militär zon kring de berörda städerna efter att ha mobiliserat trupper till området.²⁴

4. Klaner – minoritetsgrupper

Över 90 procent av Libyens befolkning är arabisktalande muslimer av blandad arabisk och berbisk härkomst. Det finns även små minoriteter av främst berbiska folkslag, t.ex. tuareger och tobou. Berber är ett samlingsnamn för Nordafrikas och Saharas forna befolkning. De flesta bor i nordvästra delarna, i Nafusabergen och längs den algeriska gränsen samt i kuststaden Zuwara nära den tunisiska gränsen. I inlandet finns nomader och halvnomader som består av araber som vistas i de centrala och östra delarna, samt Tuareger i sydväst och Tobou längst i sydöst. Den forna regimen förbjöd minoriteternas språk och kultur. Vissa berbergrupper saknar också medborgarskap. 2006 hävdades förbudet mot att officiellt använda annat än arabiska namn och året därpå kunde för första gången en berbisk kongress hållas i Tripoli. De berbiska områdena var bland de första som anslöt sig till upproret. Miliser från Nafusabergen, där många berber bor, spelade en viktig roll när Tripoli erövrades från Gaddafis styrkor.²⁵

Det finns omkring 140 klaner i Libyen. De viktigaste klanerna har sitt ursprung på den arabiska halvön och grundarna kom till Libyen under den muslimska erövringen. De största är Warfalla och Bani Salim. Andra är lokala familjer som växt och ökat i inflytande. Klanen Ghadadfa är ursprungligen en berberklan som arabiserats. 15 procent av befolkningen tillhör ingen klan utan är ättlingar till turkar eller andra inflyttade kulturer.

Även om klanerna har tappat inflytande sedan kungadömet är klantillhörigheten fortsatt stark i Libyen. När Gaddafi grep makten 1969 tog han avstånd från klanstyret för att det var starkt kopplat till det störtade kungadömet. På 1970-talet övergav han sina idéer om att modernisera statsmakten och fokuserade på en icke-statlig maktstruktur genom ett system av så kallade folkkommittéer i kvarter och på arbetsplatser. Gaddafi sökte stöd hos klanledarna som använde systemet till att återskapa en politisk arena för klanstyret. Under 1990-talet upprättades folkliga råd, ”*Popular Social Leadership Council*”, som utökade klanstyrets inflytande på det lokala planet. Klanledarna som valde att stötta regimen fick således ett bredare politiskt forum och ökad möjlighet att påverka den socioekonomiska utvecklingen på lokal och regional nivå. Ledarna medlade i lokala konflikter och agerade som sambandsmän i folkliga kommittéer och kongresser. Även klanledare som motsatte sig regimen lyckades inskränka

²⁴ BBC News, *Troops sent to quell clashes in Western Libya*, 2012-06-17, <http://www.bbc.co.uk/news/world-africa-18474834>

²⁵ The Security Guy, *Libya: Tribal Dynamics*, 2011-03-03, <http://thesecurityguy.com.au/index.php/2011/03/libya-tribal-dynamics/>

statens inblandning genom att agera som symboliska rådmän ”Awaqil” och på så vis vidmakthålla klanens internpolitiska samanhållning.²⁶

Som erfarna medlare och lokalkännare kom många klanledare att spela en viktig roll under upproret 2011, både lokalt och nationellt. Klanledare var delaktiga i att skapa ordning och disciplin inom milisstyrkorna som deltog i striderna mot Gaddafiregimen. Klanerna har också fått stort inflytande inom övergångsrådet där företrädare erhållit centrala positioner bl.a. inom försvars- och rättssektorn.

Många experter menar att uppbyggnaden av det nya Libyen måste använda sig av de starka klaner som finns i landet. Klantillhörigheten är stark i den kamp om inflytande som utbrutit efter Gaddafiregimens fall. Men det är viktigt att komma ihåg att Gaddafi hade både anhängare och motståndare ur alla Libyens klaner. Detta har lett till nya maktstrider och repressalier inom och mellan klanerna. Hämndaktioner och övergrepp har utförts mot olika klaner och andra minoritetsgrupper som misstänkts för att ha stött Gaddafiregimen. Hela byar har fördrivits. När staden Tawergha, söder om Misrata, intogs av rebeller under augusti 2011 fördrevs hela beduinsamhället om 30 000 människor tillhörande Tawareghabefolkningen. Flera fall av mord och rasistiska attacker rapporterades. Området fungerade under kriget som en bas för regimens trupper och befolkningen, som är mörkhyad och har rötter i sub-sahariska Afrika, betraktades som Gaddafivänlig. Tawerghaborna lever fortfarande i början av 2012 i flyktingläger och tillåts inte återvända. Mashashyaklanen, liksom Tawaraghabefolkningen, är ytterligare en grupp som numera lever som internflyktingar i provisoriska läger utsprida över landet.

Myndigheterna har inte vidtagit några åtgärder för att utreda övergreppen eller ställa de ansvariga till svars. Enligt FN:s särskilda samordningsmission i Libyen, UNSML, finns det uppskattningsvis mellan 65 000-80 000 internflyktingar i landet. Majoriteten tillhör Tawerghabefolkningen och andra minoritetsgrupper med kopplingar till den forna regimen.²⁷

I mars månad skapade lokala ledare i Bengazi tumult genom att utropa landets nordöstra provins - Cyrenaika (*Barqa* på arabiska) - till en självstyrande provins i den federation de vill se i Libyen. Ahmed al-Zubair – politisk fånge i 31 år under Muammar Khaddafis styre och släkt med Libyens siste kung, Idris I – valdes till rådets ledare. Samtidigt manades till införande av ett federalt system i Libyen, för att undvika att någon del av landet får fördelar gentemot de andra. Beskedet utlöste en våg av demonstrationer och protester både lokalt och runt om i landet. Övergångsrådets ordförande Mustafa Abduljalil, själv från Cyrenaika, avfärdade kraven på självstyre i Benghazi som en komplott från

²⁶ The Libyan Center for Studies & Research, *Tribal Political Culture and the Revolution in the Cyrenaika of Libya*, January 2012, <http://lcsr-libya.org/documents/completedpapers/Completed%20paper%20by%20thomas.pdf>

²⁷ United Nations Security Council, *Report of the Secretary-General on the United Nations Support Mission in Libya (UNSMIL)*, 2012-03-01, http://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Full_Report_3643.pdf

övervintrade Gaddafi-intressen. Kravet på självstyre utgör inte bara ett politiskt hot för landets stabilitet utan också ett ekonomiskt hot då största delen av Libyens oljetillgångar finns i den östra delen av landet.²⁸

Bedömaren tror inte heller på att ett självstyre är realistiskt. Övergångsrådets misslyckande att säkra territoriell kontroll över landet sedan regimen fall har gynnat lokala politiska krafter att ta över kontrollen i städerna oftast i form av milis- och klanstyrda råd. En federation ses som ett steg mot ett centraliserat maktsystem som i sin tur kan hota deras framtida ställning som lokala makthavare.²⁹

Bedömarna ser också en risk för ökad instabilitet med en fortsatt lokal dominans. Maktkampen mellan intressegrupperna har legat till grund för majoriteten av sammandrabbningarna som ägt rum sedan striderna upphörde. Strider uppkommer oftast när en grupp försöker avvärja eller gripa en annan grupp. Myndigheternas har varit passiva i sitt agerande och de gånger de har ingripit har det lett till segdragna förhandlingar som resulterat i många dödade och skadade.

Över 100 personer dödades i mars månad när våldsamheter bröt ut i södra Libyen mellan medlemmar av Toubou-klanen och myndigheterna i staden Sabha. Oroligheterna bröt ut när klanen vägrade överlämna en medlem misstänkt för mord på en person hemmahörande i Bissuf-klanen³⁰. Konflikten blossade upp på nytt under april månad. I slutet av mars månad vittnade landets västra del om liknande våldsamheter när medlemmar från arabiska och Amazigh (berber) klaner drabbade samman i städerna Zuwara, Jamil och Raghdaline nära den tunisiska gränsen. 18 personer dödades och 250 skadades medan tusentals innevånare sökte skydd i grannlandet Tunisien. Våldsamheterna började när beväpnade män från Raghdaline kidnappade 34 beväpnade män från Zuwara.³¹

²⁸ Carnegie Endowment for International Peace, Sada, *Analysis on Arab Reform, Is Autonomy for Northeastern Libya Realistic?*, 2012-03-21, <http://carnegieendowment.org/sada/2012/03/21/is-autonomy-for-northeastern-libya-realistic/a431>

²⁹ SWP, Stiftung Wissenschaft und Politik, *German Institute for International and Security Affairs, The Libyan Revolution: Old Elites and New Political Forces*, 2012-02-06, http://www.swp-berlin.org/en/publications/swp-research-paper-detail/article/the_libyan_revolution_old_elites_and_new_political_forces.html

³⁰ Magharebia, *Fragile Peace Follow Sabha ceasefire*, 2012-03-30, http://www.magharebia.com/cocoon/awi/xhtml1/en_GB/features/awi/features/2012/03/30/feature-01

³¹ Magharebia, *Libyans return to Tunisia amid tribal conflict*, 2012-04-09, http://www.magharebia.com/cocoon/awi/xhtml1/en_GB/features/awi/features/2012/04/09/feature-01

Asharq Alwasat, *Libyan PM: Gaddafi loyalists behind security deterioration*, 2012-04-05, <http://www.asharq-e.com/news.asp?section=1&id=29142>

5. Islamisterna - Salafister

Libyen är en konservativ muslimsk nation och många bedömare anser att den kommande regeringen kommer att präglas av ett starkt religiöst inslag. Två islamistiska rörelser kan få större betydelse på den politiska arenan. Muslimska brödraskapets libyska gren, som varit hårt förtryckt av Gaddafi, började efter regimens fall att organisera sig i landet igen. Muslimska brödraskapet grundades i Egypten 1928 med målet att skapa ett vidsträckt kalifat styrt i enlighet med den muslimska lagen sharia. Organisationen finns i hela Nordafrika och Mellanöstern.³² Brödraskapet anses vara den bäst organiserade gruppen i Libyen. Rörelsen har sitt fäste i landets östra delar i städer kring Benghazi, Derna och Ajdabia. I mars månad bildade muslimska brödraskapet Rättvise- och utvecklingspartiet som rörelsens politiska ansikte i Libyen. Mohamed Sowan, en före detta politisk fånge, utnämndes till partiets ordförande. Många av brödraskapets frontfigurer fängslades av Gaddafi eller tvingades i exil. Många anslöt sig till motståndsrörelsen i början av upproret och rörelsen fick stort inflyttande i övergångsrådet. Både media- och finansminister är medlemmar inom rörelsen.³³

Den andra rörelsen är den mer radikala islamistiska organisationen, Islamiska stridande gruppen, "*Libyan Islamic Fighting Group*" (LIFG). Gruppen bildades ursprungligen av libyska veteraner från kriget i Afghanistan och stod ideologiskt nära terroristnätverket al-Qaida och liknande rörelser. Den utkämpade 1995-1998 ett väpnat uppror mot Gaddafi, vilket krossades med brutala medel. I samband med upproret 2011 återuppväcktes gruppen under det nya namnet Islamiska rörelsen för förändring. Dess ledare Abdelhakim Belhadj leder idag Tripolis militära råd. Organisationen har meddelat att de tagit avstånd från Al-Qaeda men uppgifterna har inte gått att bekräfta.³⁴

Båda rörelserna saknar förankring inom klanen. Muslimska brödraskapet arbetat med att främja Islam och demokrati och ser således klansamhället som ett hinder för den politiska utvecklingen i landet.

Salafister är koncentrerade i nordöstra Libyen, främst kring städerna Darna och Al-Badya. Till skillnad från de andra islamistiska grupperingarna har salafisterna en stark närvaro inom klanstyret. En allians av det slaget kan således bidra till att bilda politiska klan-islamistiska influenser i en kommande regeringsbildning.³⁵

---

³² AlJazeera, *Muslim Brotherhood forms party in Libya*, 2012-03-04, <http://www.aljazeera.com/news/africa/2012/03/201233225029346350.html>

³³ United States Institute of Peace, *Special Report, Stakeholders of Libya's 17 February Revolution*, January 2012, <http://www.usip.org/files/resources/SR%20300.pdf>

³⁴ *Ibid*

³⁵ United States Institute of Peace, *Special Report, Stakeholders of Libya's 17 February Revolution*, January 2012, <http://www.usip.org/files/resources/SR%20300.pdf>
The Libyan Center for Studies & Research, *Tribal Political Culture and the Revolution in the Cyrenaica of Libya*, January 2012, <http://lcsr-libya.org/documents/completedpapers/Completed%20paper%20by%20thomas.pdf>

6. Ungdomsrörelsen

Ungdomarna var upprorets förelöpare och är att anse som några av revolutionens främsta upphovsmän. De var de som stod bakom de första demonstrationerna och blev således måltavla för Gaddafis prickskyttar. Protesterna var till en början oorganiserade och spontana. Jämfört med Egypten och Tunisien saknade ungdomarna dessas utbildningsnivå och tillgång till sociala media. Ungdomarna lyckades på ett tidigt stadium etablera en enad front som gick under namnet 17 februari ungdomsrörelse. Rörelsen är en paraplyorganisation som omfattar cirka hundra civila organisationer med stark anknytning till landets östra delar.

De råder olika meningar om sammanhållningen inom rörelsen men dess symbiotiska koppling till revolutionen är fortsatt stark. Även om ungdomsrörelsen känner sig förbisedd av övergångsrådet ser många rörelsen som en symbol för folkets röst. Rörelsen representeras idag av en växande urban, utbildad medelklasselit och är enligt många bedömare en jämbördig rival i den politiska kampen vid ett eventuellt post-Gaddafi maktskifte.

Rörelsen agerar utifrån en folklig plattform som vill utrota korruptionen och förankra folkets talan i regeringen. Rörelsen har kritiserat övergångsrådets elitistiska dominans och anklagat regeringen för att bl.a. ha infiltrerats av anhängare från den forna regimen. Rörelsen hyser också stark misstänksamhet mot muslimska brödraskapets växande inflytande och ser inte heller någon framtid i ett traditionellt klanstyre. Men det är just dessa konkurrerande krafter som kan komma att marginalisera ungdomsrörelsens politiska inflytande i en ny regering och därmed undergräva revolutionsledarnas demokratiska mål.³⁶

---

³⁶ United States Institute of Peace, *Special Report, Stakeholders of Libya's 17 February Revolution*, January 2012, <http://www.usip.org/files/resources/SR%20300.pdf>

Källförteckning

Alarabiya News, *Libya releases Qaddafi defense ICC officials after apology*, 2012-07-02, <http://www.bbc.co.uk/news/world-africa-18419756>
kerstin.hardgren@dom.se

AFP, *Saif al-Islam to face justice eventually: Acampo*, Al-arabiya, 2012-04-18, <http://english.alarabiya.net/articles/2012/04/18/208665.html>

AlJazeera, *Muslim Brotherhood forms party in Libya*, 2012-03-04, <http://www.aljazeera.com/news/africa/2012/03/201233225029346350.html>

Al-Shachli, Hadeel & Michael, Maggie, *Abdel Hakim Belhaj, Libya Rebel Commander, Plays Down Islamist Past*, Huff Post, 2011-09-02, http://www.huffingtonpost.com/2011/09/02/abdel-hakim-belhaj_n_946518.html

Amnesty International, *Militia Threaten Hope for New Libya*, 2012, <http://www.amnesty.org/en/library/asset/MDE19/002/2012/en/dd7c1d69-e368-44de-8ee8-cc9365bd5eb3/mde190022012en.pdf>

Asharq Alawsat, *Libya Gaddafi son to tried inside country*, 2012-04-10, <http://www.asharq-e.com/news.asp?section=1&id=29191>

BBC News, *ICC delegation visits colleagues held in Zintan, Libya*, 2012-06-12, <http://www.bbc.co.uk/news/world-africa-18419756>

BBC News, *Troops sent to quell clashes in Western Libya*, 2012-06-17, <http://www.bbc.co.uk/news/world-africa-18474834>

Cousins, Michel, *Tripoli International Airport handed over*, Libya Herald, 2012-04-20, <http://www.libyaherald.com/tripoli-international-airport-handed-over/>

Davies, Wyre, *Thousands of peoples still missing in Libya*, BBC News, 2012-03-19, <http://www.bbc.co.uk/news/world-africa-17437881>

Ghanmi, Monia, *Libyans return to Tunisia amid tribal conflict*, Magharebia, 2012-04-09, http://www.magharebia.com/cocoon/awi/xhtml1/en_GB/features/awi/features/2012/04/09/feature-01

Humanitarian News and Analysis (IRIN), *Libya: What the analysts are saying*, 2012-02-29, <http://www.irinnews.org/Report/94981/LIBYA-What-the-analysts-are-saying>

Human Rights Watch, *Libya: Lagging Effort to a Build Justice System*, 2012-01-22, <http://www.hrw.org/news/2012/01/22/libya-lagging-effort-build-justice-system>

Hûsken, Thomas, *Tribal Political Culture and the Revolution in the Cyrenaica of Libya*, The Libyan Center for Studies & Research, Paper presented at "Libya from Revolution to a State Building: Challenges of the Transitional Period" Conference, Doha, 7-8 January 2012; <http://lcsr-libya.org/documents/completedpapers/Completed%20paper%20by%20thomas.pdf>

International Crises Group, *Holding Libya Together; Security Challenges after Qadhafi*, 2011-12-14, <http://www.crisisgroup.org/en/regions/middle-east-north-africa/north-africa/libya/115-holding-libya-together-security-challenges-after-qadhafi.aspx>

Jurist, *Testing the ICC: The Politics of Complementarity*, 2012-06-12, <http://jurist.org/hotline/2012/06/eric-leonard-libya-ICC.php>

Lacher, Wolfram, *Families, Tribes and Cities in the Libyan Revolution*, Middle East Policy Council, <http://www.mepc.org/journal/middle-east-policy-archives/families-tribes-and-cities-libyan-revolution>

Lacher, Wolfram, *Is Autonomy for Northeastern Libya Realistic?* Carnegie Endowment for International Peace, Sada, Analysis on Arab Reform, 2012-03-21; <http://carnegieendowment.org/sada/2012/03/21/is-autonomy-for-northeastern-libya-realistic/a431>

Lacher, Wolfram, *The Libyan Revolution: Old Elites and New Political Forces*, Middle East Policy, Vol. XVIII, No. 4, Winter 2011, S.140-154 http://www.swp-berlin.org/en/publications/swp-research-paper-detail/article/the_libyan_revolution_old_elites_and_new_political_forces.html

Mohamed, Essam, *ICC, Libya jostle over Seif al-Islam*, Magharebia, 2012-04-19, http://www.magharebia.com/cocoon/awi/xhtml1/en_GB/features/awi/features/2012/04/19/feature-03

Mohamed, Essam, *Libya Rebels, NTC Vie for security control*, Magharebia, 2012-03-26, http://www.magharebia.com/cocoon/awi/xhtml1/en_GB/features/awi/features/2012/03/26/feature-01

Mohamed, Essam, *Fragile peace follow Sabha ceasefire*, Magharebia, 2012-03-30, http://www.magharebia.com/cocoon/awi/xhtml1/en_GB/features/awi/features/2012/03/30/feature-01

Mahmoud, Khaled, *Libyan PM: Gaddafi loyalists behind security deterioration*, Asharq Alawsat, 2012-04-05, <http://www.asharq-e.com/news.asp?section=1&id=29142>

Reuters, *Up to 15,000 killed in Libya war, U.N. rights expert*, 2011-06-09, <http://www.reuters.com/article/2011/06/09/us-libya-un-deaths-idUSTRE7584UY20110609>

Reuters, *Slow start for Libya drive to disband militias*, 2012-01-16, <http://af.reuters.com/article/topNews/idAFJOE80F01A20120116?pageNumber=3&virtualBrandChannel=0>

TT-Reuters, *Tripoli får ännu en milis*, Dagens Nyheter, 2011-10-02, <http://www.dn.se/nyheter/varlden/tripoli-far-annu-en-milis>

UK Border Agency; *Libya Country of Origin Information (COI) Report*, Home Office, 2012-03-07, <http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/coi/libya/report-03-12.pdf?view=Binary>

United Nations Security Council, *Report of the Secretary-General on the United Nations Support Mission in Libya (UNSMIL)*, 2012-03-01, http://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Full_Report_3643.pdf

United States Institute of Peace; *Special Report, Stakeholders of Libya's 17 February Revolution*, January 2012, <http://www.usip.org/files/resources/SR%20300.pdf>

Utrikespolitiska institutet, *Landguiden*, 2012-05-26, <http://www.landguiden.se/Lander/Afrika/Libyen/Aktuell-Politik>